

Zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění

Nesplnění povinnosti provést inventarizaci bez dalšího neznamená spáchání trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., protože naplnění jeho skutkové podstaty je podmíněno zjištěním, zda neprovedení inventarizace tím, kdo k tomu byl povinen, skutečně ohrozilo i majetková práva jiného nebo včasné a řádné vyměření daně.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 845/2008, ze dne 23.7.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný G. H., proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 11. 2007, sp. zn. 2 To 118/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Jeseníku pod sp. zn. 2 T 207/2002, tak, že z podnětu dovolání obviněného G. H. se podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušují usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 11. 2007, sp. zn. 2 To 118/2007, a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Jeseníku ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. 2 T 207/2002. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu se zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu se příkazuje Okresnímu soudu v Jeseníku, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný G. H. byl rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. 2 T 207/2002, uznán vinným trestným činem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., kterého se dopustil tím, že jako jednatel obchodní společnosti C., s. r. o., nejméně od jara roku 2000 do konce roku 2001 nezajistil, aby účetnictví jmenované obchodní společnosti bylo vedeno úplně, správně a průkazným způsobem, neboť nezajistil provedení inventarizace jejího majetku. Popsaným jednáním obviněný porušil ustanovení § 29 zákona č. [563/1991](#) Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, přičemž znemožnil zjištění skutečného stavu hospodaření a současně ohrozil řádné vymáhání daní, povinných dávek a pohledávek svých věřitelů.

Za tento trestný čin byl obviněný G. H. odsouzen podle § 125 odst. 1 tr. zák. za použití § 53 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. k peněžitému trestu ve výměře 10 000,- Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zák. byl obviněnému uložen pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 měsíce. Citovaným rozsudkem byl spoluobviněný V. N. zproštěn obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Jeseníku ze dne 27. 11. 2002, sp. zn. Zt 1012/2001.

Proti uvedenému rozsudku Okresního soudu v Jeseníku podal obviněný G. H. odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 16. 11. 2007, sp. zn. 2 To 118/2007, tak, že ho podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítl.

Obviněný G. H. podal dne 31. 12. 2007 proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr. řádu. Podle názoru obviněného posuzovaným skutkem nenaplnil

objektivní ani subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., pro který byl stíhán a odsouzen. Obviněný zejména namítá, že soud prvního stupně upravil skutkovou větu obsaženou ve výroku o vině ve svém rozsudku v rozporu s provedenými důkazy. Své výhrady obviněný zaměřil rovněž proti závěrům znaleckého posudku, protože podle obviněného znalec vycházel z neúplných podkladů a jeho posudek je „shlukem osobní demagogie bez známek objektivit a nestrannosti“. Jak dále uvádí obviněný, z trestního spisu nevyplývá, na jakém podkladě došlo k zahájení trestního stíhání. Obviněný rovněž popírá, že by svým jednáním způsobil někomu škodu, takže jím nenaplnil ani zákonné znaky citovaného trestného činu.

Závěrem svého dovolání obviněný G. H. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 11. 2007, sp. zn. 2 To 118/2007, jakož i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Jeseníku ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. 2 T 207/2002, a aby ho sám podle § 226 písm. a) nebo písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby, anebo aby podle § 265l odst. 1, 3 tr. řádu vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného G. H. prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jejího názoru z provedeného dokazování není zřejmé, jak by neprovedení inventarizace majetku obchodní společnosti C., s. r. o., mohlo ohrozit řádné vymáhání daně. Státní zástupkyně je přesvědčena, že bylo povinností soudu uvést i to, jaké daně se mělo týkat ohrožení jejího včasného a řádného vyměření. Obdobně ve vztahu ke znaku skutkové podstaty trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., který spočívá v ohrožení majetkových práv jiného, soudy nižších stupňů nevedly, jakých věřitelů se týkalo ohrožení majetkových práv ani to, v jakém rozsahu mělo dojít jednáním obviněného k takovému ohrožení. Zmíněné zjištění je přitom podle názoru státní zástupkyně podstatné i z hlediska posouzení stupně společenské nebezpečnosti zmíněného trestného činu. Soud prvního stupně tedy při popisu skutku posouzeného jako tento trestný čin nepostupoval podle § 120 odst. 3 tr. řádu, když nevedl, v čem spočívá znak vyjádřený slovy „ohrozí tak majetková práva jiného nebo včasné a řádné vyměření daně“.

Státní zástupkyně závěrem svého vyjádření navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Jeseníku a aby tomuto soudu přikázal věc k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že obviněný G. H. podal dovolání jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. řádu], učinil tak prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu), včas a na správném místě (§ 265e tr. řádu), dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. h) tr. řádu], a obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. řádu).

Pokud jde o dovolací důvody, obviněný G. H. opírá jejich existenci o ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr. řádu, tedy že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení a že v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný.

Protože dovolací námitky obviněného G. H. zčásti odpovídají dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, Nejvyšší soud v rozsahu uvedeném v § 265i odst. 3 a 4 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, jakož i řízení předcházející tomuto rozhodnutí. Po přezkoumání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného je částečně důvodné.

Obviněný G. H. však v části své argumentace nesouhlasí se skutkovými zjištěními, která ve věci

učinily soudy nižších stupňů, zejména pokud zpochybňuje správnost provedení dokazování, především ve vztahu ke znaleckému posudku. Existenci dovolacího důvodu tak obviněný podle názoru Nejvyššího soudu částečně shledává v chybném procesním postupu soudů nižších stupňů. Předpoklady pro jiné právní posouzení svého jednání tedy obviněný dovozuje v uvedeném rozsahu nikoli z argumentace odůvodňující odlišnou právní kvalifikaci skutku obsaženého ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, ale jen z jiných (pro něj příznivějších) skutečností, než jaké soudy obou stupňů vzaly v úvahu.

K tomu ovšem Nejvyšší soud zdůrazňuje, že – jak vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. řádu – důvodem dovolání nemohou být námitky, jimiž dovolatel vytyká nesprávné skutkové zjištění a zpochybňuje výsledky provedení dokazování. Dovolání není dalším odvoláním, ale je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě jen některých výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, jež naplňují jednotlivé taxativně stanovené dovolací důvody. Proto dovolání není možné podat ze stejných důvodů a ve stejném rozsahu jako odvolání a dovoláním se nelze úspěšně domáhat jak revize skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, tak ani přezkoumání správnosti a úplnosti provedení dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry je oprávněn doplňovat, popřípadě korigovat jen odvolací soud, který za tím účelem může provádět dokazování (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. řádu). Dovolací soud není obecnou třetí instancí, v níž by mohl přezkoumávat jakékoli rozhodnutí soudu druhého stupně a z hlediska všech tvrzených vad. Dovolací soud nemůže přezkoumávat správnost skutkových zjištění, resp. provedení dokazování, a to ani v souvislosti s právním posouzením skutku či s jiným hmotně právním posouzením, už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy. Na rozdíl od soudu prvního stupně a odvolacího soudu totiž dovolací soud nemá možnost, aby podle zásad ústnosti a bezprostřednosti sám prováděl či opakoval tyto důkazy v řízení o dovolání, jak je zřejmé z omezeného rozsahu dokazování podle § 265r odst. 7 tr. řádu. Bez opětovného provedení důkazů zpochybněných dovolatelem ovšem dovolací soud nemůže tytéž důkazy hodnotit odlišně, než jak učinily soudy nižších stupňů.

Formulace dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, který uplatnil obviněný G. H., přitom znamená, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotně právní posouzení skutku nebo o hmotně právní posouzení jiné skutkové okolnosti. Provádění důkazů, včetně jejich hodnocení a vyvozování skutkových závěrů z důkazů, však neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. a § 263 odst. 6, 7 tr. řádu. Jestliže tedy obviněný namítá nesprávnost právního posouzení skutku, ale tento svůj názor částečně dovozuje z jiné verze skutkového stavu, resp. zpochybňuje správnost provedení dokazování, pak nevytyká soudům nižších stupňů vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž porušení procesních ustanovení. Porušení určitých procesních ustanovení sice může být rovněž důvodem k dovolání, nikoli ovšem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ale jen v případě výslovně stanovených jiných dovolacích důvodů [zejména podle § 265b odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) a l) tr. řádu], které rovněž nespočívají v namítaných vadách při provádění nebo hodnocení důkazů.

Proto při posuzování toho, zda je oprávněné tvrzení dovolatele o existenci dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu či nikoli, je dovolací soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy prvního a druhého stupně. V trestní věci obviněného G. H. to pak znamená, že pro dovolací soud je rozhodující skutkové zjištění, podle něhož se obviněný dopustil skutku tak, jak je popsáno zejména ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, případně dále rozvedeno v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Zmíněné dovolací námitky obviněného, jež se týkají správnosti těchto rozhodných skutkových okolností a hodnocení důkazů, které vedly k jejich zjištění, jsou proto mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu nenaplňuje ani ta námitka obviněného G. H., v

níž soudům obou stupňů vytýká, že z trestního spisu vůbec nevyplývá, kdo ve věci podal trestní oznámení. Trestní stíhání konkrétní osoby totiž není podmíněno podáním oznámení o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin (§ 158 odst. 2 tr. řádu). Podle § 2 odst. 4 tr. řádu postupují orgány činné v trestním řízení z úřední povinnosti, jestliže zákon o trestním řízení soudním nestanoví něco jiného. Posledně citované ustanovení je projevem tzv. zásady oficiality, která spočívá v povinnosti orgánu činného v trestním řízení provést určitý procesní úkon, aniž by k tomu bylo třeba návrhu či souhlasu dotčených osob. Na tuto zásadu pak navazuje zásada legality obsažená v § 2 odst. 3 tr. řádu, která vyjadřuje povinnost státního zástupce řádně a včas stíhat pachatele trestného činu. Ve věci obviněného G. H. to pak znamená, že orgány činné v trestním řízení při objasňování toho, co mu bylo kladeno za vinu, postupovaly z úřední povinnosti, aniž by musely vyčkávat jakéhokoli podnětu k zahájení trestního stíhání. Navíc, jak je patrné z č. l. 311 trestního spisu vedeného u Okresního soudu v Jeseníku, byla dodržena též zákonná ustanovení o zahájení trestního stíhání obviněného pro trestný čin zkršlování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák. Obviněný byl po zahájení trestního stíhání pro tento trestný čin řádně vyslechnut za účasti svého obhájce (viz č. l. 321 trestního spisu) a dne 25. 10. 2002 mu bylo umožněno prostudovat spis a učinit návrhy na doplnění vyšetřování. Jak je patrné z č. l. 232 trestního spisu, státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Jeseníku pak podala na obviněného obžalobu ze dne 27. 11. 2002, sp. zn. Zt 1012/2001, pro skutek, který obžaloba i soudy obou stupňů posoudily jako trestný čin zkršlování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák. Nejvyšší soud proto konstatuje, že trestní stíhání obviněného G. H. nevykazuje vady namítané obviněným, nehledě již na jejich ryze procesní povahu, která neodpovídá hmotněprávnímu charakteru dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

V návaznosti na popsání skutečnosti je potom nutné posuzovat i tu námitku obviněného G. H., v jejímž rámci zdůrazňuje, že svým jednáním nezpůsobil žádnou škodu. Znakem skutkové podstaty trestného činu zkršlování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák. není způsobení škody, ale z hlediska trestní odpovědnosti zde postačuje, pokud pachatel ohrozí majetková práva jiných osob nebo včasné a řádné vyměření daně, a to některým z alternativně vymezených způsobů. Zmíněný trestný čin je totiž deliktem ohrožovacím a ve vztahu k včasnému a řádnému vyměření daně se zde postihuje v podstatě jednání přípravného charakteru, které může směřovat právě ke zkrácení daně ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák. Dojde-li pak skutečně ke zkrácení daně, skutek se posoudí jen jako poruchový trestný čin podle § 148 odst. 1 tr. zák., a nikoli též jako ohrožovací trestný čin podle § 125 odst. 1 tr. zák. (viz rozhodnutí pod č. [57/2003](#) Sb. rozh. tr.). Nejvyšší soud proto považuje citovanou námitku obviněného za nedůvodnou.

Naproti tomu však Nejvyšší soud shledal opodstatněnými a odpovídajícími uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu ty dovolací námitky obviněného G. H., jimiž vytýká soudům nižších stupňů nesprávné posouzení objektivní a subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu, pro který byl stíhán a odsouzen.

Jak vyplývá z tzv. právní věty obsažené ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, obviněný G. H. měl naplnit ty znaky skutkové podstaty trestného činu zkršlování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., které jsou vyjádřeny formulací „nevedl zápisy a jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo jejich kontrole, ač k tomu byl podle zákona povinen, a ohrozil tak majetková práva jiného a včasné a řádné vyměření daně“. K tomu Nejvyšší soud v obecné rovině připomíná, že za údaje o stavu hospodaření a jmění je třeba považovat účetní knihy, zápisy a jiné doklady, které slouží k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jejich kontrole. Za stav hospodaření se přitom považuje aktuální stav podnikání právnické nebo fyzické osoby, které je zákonem uložena povinnost vést doklady obsahující údaje o stavu hospodaření a jmění.

Podle tzv. skutkové věty obsažené ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně obviněný G. H.

nezajistil provedení inventarizace majetku obchodní společnosti C., s. r. o., čímž porušil ustanovení § 29 zákona č. [563/1991](#) Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, a v důsledku tohoto porušení „znemožnil zjištění skutečného stavu hospodaření a současně ohrozil řádné vymáhání daní, povinných dávek a pohledávek svých věřitelů“. Podle Nejvyššího soudu však takový popis skutku zcela neodpovídá shora citovaným zákonným znakům skutkové podstaty trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 alinea první tr. zák., jehož spácháním byl obviněný uznán vinným. Jak je totiž patrné z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (viz jeho str. 11), obviněný nikoliv řádným vedením účetnictví obchodní společnosti C., s. r. o., mohl ohrozit včasné a řádné vyměření daně, jakož i vymáhání daně a pohledávek věřitelů. V podstatě k totožnému závěru dospěl též odvolací soud, když v odůvodnění svého usnesení konstatoval (viz jeho str. 6), že obviněný mohl ohrozit včasné a řádné vyměření daně, jakož i vymáhání daně a pohledávek věřitelů. Soudy nižších stupňů si ovšem zcela neujasnily řešení otázky, zda popsáním jednáním obviněného skutečně došlo k reálnému ohrožení majetkových práv jiného nebo k ohrožení včasného a řádného vyměření daně, anebo jestli skutečně hrozily oba tyto následky zároveň.

Jak vyplývá z rozhodných skutkových okolností, obviněný G. H. sice nevedl účetnictví řádně, ve stanoveném rozsahu a předepsaným způsobem, takže soudy nižších stupňů zde důvodně spatřovaly porušení ustanovení § 29 zákona č. [563/1991](#) Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Citované ustanovení totiž ukládá, aby účetní jednotky zjišťovaly inventarizací skutečný stav veškerého majetku a závazků a ověřovaly, zda zjištěný skutečný stav odpovídá stavu majetku a závazků v účetnictví. Jak dále vyplývá z tohoto ustanovení zákona o účetnictví, účetní jednotky mohou provádět průběžnou inventarizaci pouze u zásob, u nichž účtují podle druhů nebo podle míst jejich uložení nebo hmotně odpovědných osob, a dále u dlouhodobého hmotného movitého majetku, jenž vzhledem k funkci, kterou plní v účetní jednotce, je v soustavném pohybu a nemá stálé místo, kam náleží. Termín této inventarizace si stanoví sama účetní jednotka. Každý druh zásob a uvedeného hmotného majetku musí být takto inventarizován alespoň jednou za účetní období. Účetní jednotky jsou povinny prokázat provedení inventarizace u veškerého majetku a závazků po dobu 5 let po jejím provedení. Podle § 30 odst. 1 citovaného zákona se skutečné stavy majetku a závazků účetní jednotky při inventarizaci zjišťují buď fyzickou inventurou u hmotného majetku, popřípadě u nehmotného majetku, nebo dokladovou inventurou u závazků a pohledávek, popřípadě u ostatních složek majetku, u nichž nelze provést fyzickou inventuru. Tyto stavy jsou účetní jednotky povinny zaznamenat v inventurních soupisech, které se ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o účetnictví považují za průkazné účetní záznamy. V trestní věci obviněného G. H. to pak znamená, že pokud obviněný neprováděl inventarizaci majetku obchodní společnosti C., s. r. o., porušil ustanovení § 29 citovaného zákona, jak konstatovaly soudy nižších stupňů.

Podle názoru Nejvyššího soudu ovšem nesplnění povinnosti provést inventarizaci majetku jmenované obchodní společnosti bez dalšího neznámá spáchání trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., protože naplnění jeho skutkové podstaty je podmíněno zjištěním, zda neprovedení inventarizace tím, kdo k tomu byl povinen, skutečně ohrozilo i majetková práva jiného nebo včasné a řádné vyměření daně. Soudy nižších stupňů sice v posuzované věci opírají své závěry o znalecký posudek P. P., znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, avšak ani s odkazem na něj vůbec neuvádí, majetková práva kterých věřitelů obchodní společnosti C., s. r. o., byla ohrožena, jakož i vyměření které daně bylo jednáním obviněného ohroženo a v čem toto ohrožení spočívalo. Stejně tak není zřejmé, jakého rozsahu dosáhlo uvedené ohrožení, tj. v jaké výši byly ohroženy pohledávky a jaké výše dosáhla ohrožená daň. Bez vyjádření těchto okolností v popisu skutku a jejich podrobného rozvedení v odůvodnění rozhodnutí zůstává závěr o vině obviněného G. H. nedostatečný a právní posouzení stíhaného skutku je nesprávné, protože prozatím nelze dospět k jednoznačnému zjištění, zda obviněný svým jednáním naplnil všechny znaky objektivní stránky citovaného trestného činu. Navíc soud prvního stupně uvedl do popisu skutku okolnosti, které nejsou podstatné pro existenci ohrožovacího následku trestného činu zkreslování údajů o stavu

hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., protože podle soudu měl obviněný ohrozit „vymáhání daní, povinných dávek a také pohledávek svých věřitelů“. Pokud jde o daně, ohrožení se musí týkat jejich vyměření, nikoli vymáhání, jak nesprávně konstatoval soud prvního stupně, přičemž ohrožení žádných dalších „povinných dávek“, které soudy nižších stupňů ani blíže nekonkretizovaly, zde nepřichází v úvahu. Nejvyšší soud tudíž shledal opodstatněným tvrzení obviněného o existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu s poukazem na pochybnosti o naplnění objektivní stránky stíhaného trestného činu.

Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., jejíž naplnění obviněný G. H. rovněž zpochybnil, nemohl se jí Nejvyšší soud zabývat, protože by to bylo předčasné za situace, kdy není zcela zřejmé, zda obviněný naplnil všechny znaky objektivní stránky citované skutkové podstaty. Kdyby tomu tak bylo, musely by soudy obou stupňů učinit jednoznačný závěr, že obviněný věděl o nedostacích ve vedení účetnictví obchodní společnosti C., s. r. o., a současně že byl alespoň srozuměn [§ 4 písm. b) tr. zák.] s následkem spočívajícím v ohrožení konkrétních majetkových práv jiného (např. věřitelů) nebo včasného a řádného vyměření určité daně.

Obviněný G. H. dále uplatnil ve svém dovolání důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. řádu, který spočívá ve dvou alternativách. Podle první z nich je tento dovolací důvod naplněn, pokud v rozhodnutí určitý výrok chybí, tj. nebyl-li vůbec učiněn, ač se tak mělo stát, podle druhé alternativy jde o případ, když konkrétní výrok sice byl učiněn, ale není úplný, protože neobsahuje některou z podstatných zákonných náležitostí (viz např. § 120 odst. 3 tr. řádu).

Nejvyšší soud neshledal pochybení soudů nižších stupňů v tom smyslu, že by v jejich rozhodnutích chyběl některý výrok nebo byl neúplný. Ostatně obviněný G. H. v podaném dovolání ani neuvádí, který konkrétní výrok by zde měl chybět, resp. nekonkretizuje, jaký další výrok měl být podle jeho názoru učiněn (o čem jím mělo být rozhodnuto) nebo čím by měl být doplněn určitý (neúplný) výrok a o který výrok jde. Přitom výrok o vině i trestu v rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. 2 T 207/2002, vyhovuje všem ustanovením trestního řádu, jimiž je stanoven obsah takových výroků, zejména pak ustanovením § 120 a § 122 odst. 1 a 2 tr. řádu. Výrok usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 11. 2007, sp. zn. 2 To 118/2007, proti němuž směřuje dovolání obviněného, pak odpovídá náležitostem obsahu usnesení podle § 134 odst. 1 tr. řádu.

Na tomto závěru proto nemůže nic změnit ani námitka obviněného G. H., podle níž výrok o vině uvedený v rozsudku soudu prvního stupně obsahuje v podstatě nepřesné označení času spáchání posuzovaného trestného činu. Podle názoru Nejvyššího soudu upřesnění uvedené skutkové okolnosti nemůže jakkoli zpochybnit úplnost tohoto výroku. Soud prvního stupně dostatečným způsobem vymezil dobu spáchání označeného skutku, takže o ní nelze mít žádné pochybnosti, a tím ani o úplnosti výroku o vině. Nejvyšší soud proto považuje námitky obviněného opřené o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. řádu za nedůvodné.

Jinak ovšem platí, že pokud se soudy obou nižších stupňů nezabývaly právním posouzením skutku, jehož spácháním byl obviněný G. H. uznán vinným, ze všech zmíněných hledisek a náležitě v něm nevyjádřily hrozící následek, byl naplněn uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Po zjištění, že dovolání obviněného je v těchto směrech opodstatněné, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 11. 2007, sp. zn. 2 To 118/2007, a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Jeseníku ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. 2 T 207/2002, přičemž podle § 265k odst. 2 tr. řádu zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu potom Nejvyšší soud přikázal Okresnímu soudu v Jeseníku, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Okresní soud v Jeseníku jako soud prvního stupně tak v naznačeném rozsahu opětovně projedná věc obviněného G. H. a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Přitom se především zaměří na zkoumání otázky, zda neprovedení inventarizace v obchodní společnosti C., s. r. o., skutečně ohrozilo majetková práva jiného nebo včasné a řádné vyměření daně, anebo zda způsobilo oba tyto následky. Současně soud prvního stupně zjistí, vyměření které, konkrétní daně, zde bylo ohroženo a v jaké alespoň minimální výši. Podobně - bude-li to přicházet v úvahu - je třeba konkretizovat, jaká majetková práva a kterých osob byla ohrožena, a půjde-li o věřitele jmenované obchodní společnosti, jaké měli pohledávky a v jaké výši. K tomu případně soud prvního stupně doplní v potřebném rozsahu dosavadní dokazování. Dospěje-li k závěru o naplnění objektivní stránky trestného činu zkrusování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., bude se soud prvního stupně znovu zabývat otázkou zavinění obviněného, přičemž především posoudí i to, zda byl obviněný alespoň srozuměn [§ 4 písm. b) tr. zák.] s ohrožením konkrétních majetkových práv jiného nebo včasného a řádného vyměření určité daně.

Podle § 265s odst. 1 tr. řádu je soud nižšího stupně v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto dovolacím rozhodnutí a podle § 265s odst. 2 tr. řádu je povinen respektovat zákaz reformationis in peius.

Protože vady napadeného rozhodnutí zjištěné Nejvyšším soudem na podkladě dovolání obviněného G. H. nebylo možno odstranit v případném veřejném zasedání dovolacího soudu, bylo rozhodnuto o tomto dovolání podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. řádu v neveřejném zasedání Nejvyššího soudu.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)